

nationale ombudsman

Rapport

Een onderzoek naar een klacht over een sepotcode

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klacht over het Openbaar Ministerie gegrond.

Kader

Het Openbaar Ministerie (OM) kan beslissen iemand niet strafrechtelijk te vervolgen (met andere woorden: het OM seponeert de zaak). In dat geval kiest het OM een sepotcode. Uit de sepotcode blijkt waarom het OM de zaak seponeert. De reden hiervoor kan zijn dat er volgens het OM onvoldoende bewijs is (ook wel technisch sepot genoemd). Het is ook mogelijk dat het OM vindt dat er voldoende bewijs is, maar dat het OM een strafvervolgning niet wenselijk acht (ook wel beleidssepot genoemd). In dat geval is het OM van mening dat de burger door de strafrechter veroordeeld zou kunnen worden als hij wel vervolgd zou worden.

Het OM dient bij het kiezen van een sepotcode en bij het behandelen van klachten hierover op een behoorlijke wijze te werk te gaan. Sepotcodes kunnen veel impact hebben, onder meer omdat die vermeld kunnen worden op justitiële documentatie (ook wel strafblad genoemd). Wanneer een burger een strafblad heeft, kan dat gevolgen hebben voor het verkrijgen van een Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG). Een VOG is een bewijs van goed gedrag. Een burger heeft een VOG bijvoorbeeld nodig bij het solliciteren of het aanvragen van een visum.

Als een burger het niet eens is met de gekozen sepotcode, kan hij het OM vragen de code te wijzigen. Wanneer het OM weigert de sepotcode te wijzigen, kan een burger klagen bij de ombudsman. De burger kan deze beslissing van het OM namelijk niet voorleggen aan de strafrechter. De Nationale ombudsman biedt hier aanvullende rechtsbescherming.

Bij het beoordelen van een klacht over de gekozen sepotcode beoordeelt de ombudsman allereerst of het OM de beslissing om de code niet te wijzigen voldoende heeft gemotiveerd. Vervolgens beoordeelt de ombudsman of het OM in redelijkheid heeft kunnen weigeren de sepotcode te wijzigen.

Aanleiding

Verzoeker stelt dat hij journalist is. In 2015 wilde hij als journalist verslag doen van een demonstratie en daarom wilde hij toegang tot de demonstratie. Volgens verzoeker kon hij zich legitimeren als journalist met een kaart van de US-press Association. Verzoeker had deze kaart om zijn nek en liet de kaart aan de politie zien. De politie herkende verzoeker als fotograaf van een bepaalde journalistieke groep. De politie gaf verzoeker geen toegang tot de demonstratie, omdat verzoeker geen officiële Nederlandse politieperskaart kon tonen. Op enig moment gaf de politie verzoeker het bevel om zich te verwijderen. Dit bevel werd gegeven op grond van de Algemene plaatselijke verordening (APV).¹ Toen verzoeker niet aan dit bevel voldeed, werd hij aangehouden. Tijdens de aanhouding zou verzoeker de politie hebben beledigd. Zowel de belediging als het niet voldoen aan het bevel tot verwijdering is geseponeerd met een beleidssepot (code 43; oud feit; het belang van strafrechtelijk ingrijpen is te gering geworden in verband met de lange tijd die is verstreken na het plegen van het feit). Dat betekent dat er volgens het OM voldoende bewijs is dat verzoeker de strafbare feiten heeft gepleegd. Volgens het OM was geen sprake van eenvoudige belediging,² maar van belediging van ambtenaren in de rechtmatige uitoefening van hun bediening³ (met andere woorden: verzoeker heeft de politie beledigd, terwijl de politie bezig was hem rechtmatig aan te houden).

¹ Artikel 2.1 tweede lid van de betreffende APV luidt: "Een ieder, die op de weg aanwezig is bij enig voorval, waardoor wanordelijkheden ontstaan of dreigen te ontstaan of bij een tot toeloop van publiek aanleiding gevende gebeurtenis waardoor wanordelijkheden ontstaan of dreigen te ontstaan, dan wel zich bevindt in of aanwezig is bij een samenscholing, is verplicht op een daartoe strekkend bevel van een ambtenaar van politie zijn weg te vervolgen of zich in de door hem aangewezen richting te verwijderen".

² Artikel 261, eerste lid van het Wetboek van Strafrecht luidt: "Hij die opzettelijk iemands eer of goede naam aanrandt, door telastlegging van een bepaald feit, met het kennelijke doel om daaraan ruchtbaarheid te geven, wordt, als schuldig aan smaad, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie".

³ Artikel 267 Wetboek van Strafrecht luidt: "De in de voorgaande artikelen van deze titel bepaalde gevangenisstraffen kunnen met een derde worden verhoogd, indien de belediging wordt aangedaan aan: (...) 2°. een ambtenaar gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening".

Klachtbehandeling OM

Verzoeker was het niet eens met de gekozen sepotcode en hij verzocht het OM de code te wijzigen in code 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt). Het OM wees dit verzoek af. Volgens het OM was er voldoende wettig en overtuigend bewijs dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan belediging, terwijl de belediging werd gedaan aan een ambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. Ook was er volgens het OM voldoende bewijs dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan overtreding van de APV.

Verzoeker was het hier niet mee eens en diende een klacht in bij de Nationale ombudsman.

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Openbaar Ministerie de strafzaken tegen hem heeft geseponeerd met sepotcode 43 (strafrechtelijk optreden is niet meer opportuun) in plaats van met sepotcode 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt).

Perskaart

Uit een proces-verbaal van de politie blijkt dat tijdens de briefing van de politie voorafgaand aan de demonstratie is gesteld dat alleen pers met een officiële Nederlandse politieperskaart toegang mocht worden verleend tot de demonstratie. In de Leidraad over de positie van de pers bij politieoptreden (hierna: de Leidraad) is vermeld: "In beginsel wordt er door de politie van afgezien een journalist aan te houden, die aanwezig is bij een kraakactie, ontruiming, protestactie of demonstratie, indien deze

- a. zich als journalist kan legitimeren (bijv. door middel van de landelijke politieperskaart);
- b. zich onthoudt van daden die niet geacht kunnen worden samen te hangen met zijn beroepsuitoefening".

Standpunt verzoeker

Verzoeker stelt dat hij ten onrechte als verdachte is aangemerkt, omdat de politie hem ten onrechte een bevel heeft gegeven zich te verwijderen. Ten eerste stelt verzoeker dat het artikel op grond waarvan de politie hem het bevel gaf niet van toepassing is bij demonstraties. Verzoeker werd op grond van artikel 2.1, tweede lid, APV door de politie bevolen zich te verwijderen. Verzoeker stelt dat artikel 2.1, vijfde lid, APV⁴ bepaalt dat het tweede lid niet van toepassing is bij demonstraties. Verzoeker is dan ook van mening dat hem dit bevel ten onrechte is gegeven en dat hij ten onrechte als verdachte werd aangemerkt toen hij niet aan dit bevel voldeed.

Ten tweede verwijst verzoeker naar de Leidraad. In deze Leidraad staat dat in beginsel wordt afgezien van aanhouding van een journalist. Volgens verzoeker beperkt de Leidraad zich niet tot houders van officiële Nederlandse politieperskaarten. Verzoeker wijst erop dat hij zich kon legitimeren als journalist met een kaart van US-press. Verzoeker stelt dat hij die kaart om zijn nek had en dat hij de kaart aan de politie heeft laten zien. Ook stelt verzoeker dat andere journalisten die geen officiële Nederlandse politieperskaart droegen, wel toegang kregen tot de demonstratie.

Als journalist heeft verzoeker gebruik willen maken van zijn recht op vrije nieuwsgaring als bedoeld in artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).⁵ Zijn perskaart hing in een hanger om zijn nek. Voor een ieder

⁴ Artikel 2.1, vijfde lid, APV luidt: "Dit artikel is niet van toepassing voor zover in het daarin geregelde onderwerp wordt voorzien bij of krachtens de Wet openbare manifestaties".

⁵ Artikel 10 EVRM luidt: "Een ieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Dit artikel belet Staten niet radio- omroep-, bioscoop- of televisieondernemingen te onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2 Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, territoriale integriteit of openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen".

was dan ook zichtbaar dat hij journalist is. Verzoeker wijst erop dat de politie hem ook herkende als journalist. Volgens verzoeker is met zijn aanhouding een inbreuk gemaakt op zijn recht op vrije nieuwsgaring. Verzoeker stelt dat hij zijn werk als journalist niet kon doen. Volgens verzoeker rust op de overheid de verplichting om het journalisten mogelijk te maken hun werk te kunnen verrichten. Verzoeker stelt dat wanneer de persvrijheid in het geding is, bijzonder zorgvuldig moet worden afgewogen of het strikt noodzakelijk is dat het zeer zwaarwegende belang van de persvrijheid voor andere belangen dient te wijken.

Volgens verzoeker heeft hij de politie beledigd nadat hij werd aangehouden. Verzoeker stelt dat op grond van de omstandigheden waaronder hij werd aangehouden hij zich gediscrimineerd voelde en hij de politieambtenaren daarom vroeg of zij racisten waren en of zij gek waren. Het OM stelt dat verzoeker de politieambtenaren hiermee heeft beledigd, terwijl zij in de rechtmatige uitoefening van hun bediening waren. Nu verzoeker ten onrechte werd aangehouden, was de politie volgens verzoeker niet in de rechtmatige uitoefening van haar bediening en zou ook dat feit met 01 moeten worden geseponeerd.

Vragen ombudsman

Tijdens zijn onderzoek heeft de ombudsman – samengevat weergegeven – onder andere aan het OM gevraagd:

- waarom het OM van mening is dat voldoende wettig en overtuigend bewezen is dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan belediging en overtreding van de APV;
- te reageren op verzoekers stelling dat het bewuste artikel van de APV niet van toepassing is bij demonstraties;
- waarom alleen toegang tot de demonstratie mocht worden verleend aan journalisten met een officiële Nederlandse politieperskaart;
- op basis van welke documenten het OM iemand als journalist beschouwt;
- te reageren op verzoekers stelling dat het OM de Leidraad te beperkt uitlegt, omdat hierin is vermeld dat iemand zich moet kunnen legitimeren als journalist bijvoorbeeld door middel van een landelijke politieperskaart;
- waarom het OM van mening is dat verzoeker niet is beperkt in zijn vrije nieuwsgaring;
- te reageren op verzoekers stelling dat de politieambtenaren, vanwege de onrechtmatige aanhouding, niet in de rechtmatige uitoefening van hun bediening waren.

Standpunt OM

In reactie op het onderzoek van de ombudsman en de door hem gestelde vragen liet het OM het volgende weten.

De sepotbeslissing, de processen-verbaal van bevindingen van de politie en de verklaring van verzoeker zijn redengevend geweest voor het oordeel dat er voldoende wettig en overtuigend bewijs is. Sepotcode 01 is uitsluitend bedoeld voor die gevallen waarin er in het opsporingsonderzoek feiten en omstandigheden naar voren komen die – gezien naar het huidige moment – ondubbelzinnig wijzen op de onschuld van betrokkene. Dit is volgens het OM geenszins het geval.

Hoewel de demonstratie onder de Wet openbare manifestaties (Wom) viel, was verzoeker niet als deelnemer daarvan aan te merken. Bij een betoging, in de zin van de Wom, moet sprake zijn van een collectieve meningsuiting door een groep personen die een beoogde onderlinge band heeft en een gemeenschappelijk standpunt manifesteert. Verzoeker was aanwezig als journalist en viel derhalve niet onder de Wom. Artikel 2.1, tweede lid, van de APV was dan ook de juiste grondslag voor het door de politie gegeven bevel. Hieruit vloeit voort dat de politieambtenaren in de rechtmatige uitoefening van hun bediening waren.

Verzoeker kon geen landelijke politieperskaart tonen. Uit het proces-verbaal van de politie blijkt dat was afgesproken dat alleen mensen met een officiële Nederlandse perskaart toegang verleend kon worden tot de demonstratie. Deze afspraak maakte dat bij het niet kunnen tonen van deze perskaart de toegang tot het gebied, achter de linie waar de demonstratie plaatsvond, werd geweigerd. Dit is overigens een bekende handelwijze van de politie, die ook door de Nederlandse

Vereniging van Journalisten wordt erkend. Van de politie kan niet worden gevraagd, om in situaties van bijvoorbeeld delicten of demonstraties waar vaak onder druk en met voortvarendheid moet worden beslist, elke afzonderlijke perskaart uitgebreid te controleren.

Dat alleen toegang mocht worden verkregen met een Nederlandse politieperskaart was zo afgesproken door het bevoegd gezag. Deze afspraak was in overeenstemming met de Leidraad. Hierin is bepaald dat journalisten die in het bezit zijn van de landelijke politieperskaart hun werk doen in door de politie afgezette gebieden om verslag te doen van bijvoorbeeld ongevallen, demonstraties, rellen en calamiteiten. Het OM treedt niet in de beoordeling of iemand een journalist is of niet. Dat is in de casus van verzoeker ook niet aan de orde. In deze zaak gaat het om de vraag naar het kunnen tonen van een politieperskaart teneinde als journalist een door de politie afgezette plaats te betreden. Deze kaart is juist in het leven geroepen zodat journalisten hun werk kunnen doen op plaatsen die voor het publiek verboden zijn. Met dien verstande dat ook journalisten zich hebben te houden aan ordemaatregelen die tegen alle aanwezigen ter plaatse kunnen worden getroffen.

Op grond van de door de politie gerelateerde feiten in processen-verbaal kan niet worden gezegd dat verzoeker is beperkt in zijn vrije nieuwsgaring. De enige belemmering was dat hij niet beschikte over de juiste perskaart en dat hij daarom dus niet kon komen in het door de politie afgezette gebied. Verder kon hij gewoon in de buurt van de demonstratie komen en waarnemen wat er gebeurde en daarover verslag doen. Het OM acht de klacht van verzoeker ongegrond.

Reactie verzoeker

Naar aanleiding van de reactie van het OM op de vragen van de ombudsman liet verzoeker het volgende weten. Verzoeker is van mening dat de reactie van het OM niet begrijpelijk is. Het OM geeft niet aan waarom verzoeker geen toegang kreeg tot de demonstratie, terwijl hij zich kon legitimeren als journalist. Ook geeft het OM niet aan waarom de uitzonderingsbepaling van art. 2.1, vijfde lid, van de APV niet van toepassing was. Het OM legt dit artikel zo uit, dat het artikel slechts geldt voor deelnemers aan een demonstratie. Volgens verzoeker is deze uitleg te beperkt. Verzoeker wijst erop dat de regulering van demonstraties bij uitsluiting is opgedragen aan de burgemeester. De politie kan deze bevoegdheid dan ook niet uitoefenen zonder opdracht van de burgemeester. Verzoeker stelt dat uit het proces-verbaal van de politie niet blijkt dat de burgemeester enige beperking had gesteld, in het bijzonder niet ten aanzien de aanwezigheid van publiek of journalisten bij de betreffende demonstratie. De uitleg die het OM aan de bepaling geeft, zou betekenen dat de politie aan iedereen die zich naar een demonstratie begeeft een bevel tot verwijdering zou kunnen geven. Op die manier zou door de politie kunnen worden bepaald wie aan een demonstratie mag deelnemen dan wel toehoorder mag zijn of daarvan verslag mag doen. Dat is in strijd met de fundamentele manifestatievrijheid en de rechten die zijn neergelegd in art. 10 EVRM. Verzoeker stelt dat de door het OM aangehaalde 'afpraak' dat alleen personen met een officiële Nederlandse perskaart toegang kon worden verleend in strijd is met de Leidraad.

Verzoeker stelt dat het OM ten onrechte niet treedt in de beoordeling of iemand als journalist kan worden aangemerkt of niet. Hiermee miskent het OM dat journalisten een bijzondere positie in een democratische samenleving hebben. De stelling van het OM dat verzoeker 'gewoon' in de buurt van de demonstratie kon komen, is onbegrijpelijk. Verzoeker stelt dat een andere journalist zonder Nederlandse politieperskaart wel toegang tot de demonstratie werd verleend. Waarom zou dit nodig zijn geweest, als ook die journalist zonder nadere toegang 'gewoon' verslag had kunnen doen?

Beoordeling

Zoals hiervoor onder 'Kader' is vermeld, kan de burger een weigering de sepotcode te wijzigen niet voorleggen aan de strafrechter. De Nationale ombudsman biedt hier aanvullende rechtsbescherming. De ombudsman vindt het belangrijk om deze rechtsbescherming te bieden, omdat een sepotbeslissing veel impact kan hebben. Burgers vertellen de ombudsman vaak het gevoel te hebben dat zij door de sepotbeslissing worden veroordeeld zonder tussenkomst van een rechter. Bij beleidssepts stelt het OM immers dat de verdachte het strafbare feit daadwerkelijk heeft gepleegd en hier voldoende bewijs voor is. Daarnaast heeft een sepot ook gevolgen voor de burger, omdat dit sepot kan worden vermeld

op zijn justitiële documentatie (ook wel strafblad genoemd). Die vermelding kan ervoor zorgen dat de burger geen Verklaring Omtrent het Gedrag (VOG) krijgt. Dit kan weer tot gevolg hebben dat de burger een nieuwe baan niet krijgt of hij zijn huidige baan verliest.

Vanwege de impact van sepotbeslissingen is de ombudsman van oordeel dat het OM dergelijke beslissingen zorgvuldig dient te nemen. Dit betekent onder andere dat het OM in reactie op klachten over de sepotcode goed dient te motiveren waarom het niet overgaat tot wijziging van de code. Op die manier kan de burger nagaan hoe de beslissing tot stand is gekomen. Daarnaast legt het OM via de motivering verantwoording af voor zijn beslissing.

De ombudsman beoordeelt allereerst of het OM de beslissing in verzoekers geval voldoende heeft gemotiveerd.

Het vereiste van goede motivering houdt in dat de overheid haar handelen en haar besluiten duidelijk aan de burger uitlegt. Daarbij geeft zij aan op welke wettelijke bepalingen de handeling of het besluit is gebaseerd, van welke feiten zij is uitgegaan en hoe zij rekening heeft gehouden met de belangen van de burgers. Deze motivering moet voor de burger begrijpelijk zijn.

In verzoekers geval is sprake van een beleidssepot. Dat betekent dat het OM van mening is dat er voldoende bewijs tegen verzoeker is en hij door de strafrechter veroordeeld zou worden als hij wel vervolgd zou worden. Het OM dient dit standpunt overtuigend te motiveren. De ombudsman heeft tijdens het onderzoek vragen aan het OM gesteld. In zijn reactie heeft het OM deze vragen onvoldoende beantwoord. Het blijft bijvoorbeeld onduidelijk waarom verzoeker zich niet mocht legitimeren als journalist met de perskaart die hij bij zich had. Het OM volstaat met een verwijzing naar een afspraak die binnen de politie is gemaakt en is neergelegd in een proces-verbaal. Het OM gaat echter niet in op de vraag of de politie deze afspraak wel kon/mocht maken. De ombudsman is van oordeel dat het OM een binnen de politie gemaakte afspraak niet klakkeloos mag overnemen. Het OM dient kritisch en zelfstandig te beoordelen of deze afspraak wel gemaakt kon/mocht worden. De politie herkende verzoeker als een fotograaf van een bepaalde journalistieke groep. Waarom verzoeker ondanks deze herkenning een politieperskaart nodig had om als journalist toegang te krijgen tot de demonstratie blijft onduidelijk. De ombudsman verwacht van het OM dat het - in reactie op verzoekers stellingen - motiveert waarom de politie verzoeker (die werd herkend als journalist) terecht de toegang tot de demonstratie heeft geweigerd en hem vervolgens terecht het bevel heeft gegeven zich te verwijderen.

Ook de stelling van het OM dat verzoeker niet is beperkt in zijn recht op vrije nieuwsgaring is onvoldoende gemotiveerd. Het OM volstaat met de stelling dat verzoeker 'gewoon' in de buurt van de demonstratie kon komen. Onduidelijk is wat het OM hiermee bedoelt en waarom verzoeker volgens het OM voldoende dichtbij de demonstratie kon komen om het recht op vrije nieuwsgaring uit te oefenen. Gelet op voorgaande onduidelijkheden, kan er niet zonder meer van worden uitgegaan dat de politieambtenaren die verzoeker hebben aangehouden, in de rechtmatige uitoefening van hun bediening waren toen verzoeker hen zou hebben beledigd. Nu er - zelfs na het onderzoek van de ombudsman - te veel vragen open blijven, is de ombudsman van oordeel dat de door het OM gegeven motivering de beslissing van het beleidssepot (ten aanzien van de belediging en de overtreding van de APV) niet kan dragen. Het OM heeft het vereiste van goede motivering geschonden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Het beantwoorden van de openstaande vragen die hierboven zijn vermeld, is van groot belang voor het beoordelen van de door het OM gekozen sepotcode en voor het bepalen of verzoeker terecht de toegang tot de demonstratie is geweigerd. De Nationale ombudsman doet de aanbeveling om een nieuwe beslissing over de sepotcode te nemen. De ombudsman verwacht van het OM dat het bij het nemen van die nieuwe beslissing de volgende vragen beantwoordt:

- waarom was de perskaart die verzoeker bij zich droeg niet voldoende om als journalist toegang te krijgen tot de demonstratie;
- waarom was de combinatie van die perskaart en de herkenning van verzoeker als journalist niet voldoende om verzoeker toegang te geven tot de demonstratie;

- in hoeverre was in verzoekers geval feitelijk voldaan aan het doel van het vereisen van een officiële Nederlandse politieperskaart; namelijk bepalen of iemand als journalist werkzaam is;
- in hoeverre mocht de politie binnen haar eigen organisatie bepalen dat een officiële Nederlandse perskaart vereist was om toegang te krijgen tot de demonstratie;
- waarom kon verzoeker voldoende dichtbij de demonstratie komen om het recht op vrije nieuwsgaring uit te oefenen.

Bij het beantwoorden van deze vragen kan het OM niet volstaan met een verwijzing naar de afspraak die binnen de politie was gemaakt en/of naar de omstandigheid dat verzoeker geen politieperskaart bij zich had.

Daarnaast dient het OM bij het nemen van de nieuwe beslissing in te gaan op de volgende stellingen van verzoeker:

- het OM legt art. 2.1, vijfde lid, van de APV zo uit, dat het artikel slechts geldt voor deelnemers aan een demonstratie en deze uitleg is te beperkt;
- de regulering van demonstraties is bij uitsluiting opgedragen aan de burgemeester. De politie kan deze bevoegdheid dan ook niet uitoefenen zonder opdracht van de burgemeester;
- de door het OM aangehaalde 'afspraak' dat alleen personen met een officiële Nederlandse perskaart toegang kon worden verleend, is in strijd met de Leidraad. In de Leidraad wordt immers gesteld dat iemand zich als journalist kan legitimeren bijvoorbeeld door middel van de landelijke politieperskaart. Het legitimeren met een andere perskaart wordt dan ook niet uitgesloten door de Leidraad.

Dat de ombudsman van oordeel is dat de beslissing om tot een beleidsepot te komen onvoldoende is gemotiveerd, betekent niet dat hij oordeelt dat code 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt) van toepassing is. Het is aan het OM om een code te kiezen en die beslissing goed te motiveren. De ombudsman beoordeelt die beslissing. Nu de ombudsman van oordeel is dat de beslissing van het OM in verzoekers geval onvoldoende gemotiveerd is, volstaat hij vooralsnog met die conclusie en komt hij niet toe aan de toets of het OM in redelijkheid heeft kunnen weigeren de sepotcode te wijzigen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Openbaar Ministerie, welke wordt toegerekend aan de minister van Justitie en Veiligheid, is gegrond, wegens schending van het motiveringsvereiste.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman beveelt de minister van Justitie en Veiligheid aan om ervoor zorg te dragen dat het Openbaar Ministerie een nieuwe beslissing over de sepotcode neemt met inachtneming van hetgeen de ombudsman in dit rapport heeft overwogen.

De Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen